

LEIF DAVIDSEN

PAPARAZZONS HEDER

LEIF DAVIDSEN

PAPARAZZONS HEDER

 SAGA
EGMONT

Leif Davidsen

Paparazzons heder

Översättning av Mona Eriksson

SAGA Egmont

Paparazzons heder
är översatt från danska av Mona Eriksson efter
Lime's billede
Copyright © 2000, 2020 Leif Davidsen och SAGA Egmont
All rights reserved
ISBN: 9788726684391

1. E-boksutgåva, 2020
Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än
personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt
med författaren.

Till Ulla
för kärlekens skull och allt det andra.

Första delen

Paparazzo

Uttrycket paparazzo skapades av den italienske filmregissören Federico Fellini. Han använde det som öknamn på en skvallerfotograf i filmen "La Dolce Vita" 1959. En paparazzo är en fotograf som ligger på lur, likt en lönnmördare, för att fånga rika och berömda personer med sin katedralins. Hit är den engelska benämningen på en mördares kontrakt, och samma ord använder paparazzi för ett bra kameraskott på en berömdhet. En hit kan ge en duktig och tursam fotograf flera hundra tusen kronor. I vissa fall flera miljoner.

1

PLÖTSLIGT KAN HELA TILLVARON falla sönder och vända upp och ner på livet som ena ögonblicket är tryggt och vardagligt för att i nästa ögonblick förvandlas till en mardröm, där man springer på stället i slowmotion, medan man försöker vakna och återvända till verkligheten. Men det är drömmen som är verkligheten. Man har hunnit halvvägs genom livet och känner sig säker och trygg i vardagen, och man är tacksam över att ha funnit kärleken, även om den kom sent, och tacksam över att ha satt ett barn till världen som kan föra släktet vidare. Det verkar kanske gammalmodigt, men kontinuiteten betydde någonting för mig i början av de femtio, när jag var närmare min död än min födelse.

Det började med ett pip från mobiltelefonen. Jag borde naturligtvis inte ha svarat, men jag kunde inte låta bli. Man vet ju aldrig vad som väntar i andra änden. Lycka, olycka, affärer, räkningar, felringningar, döden eller kanske en vändpunkt. Man vet ju aldrig vad man missar, och även om jag hade blivit äldre så var jag inte för gammal för att ta vara på alla möjligheter som bjöds. Men ledan och samvetet plågade mig mer och mer ju äldre jag blev. Jag ser de danska orden på den vita skärmen på min bärbara PC, och jag är förvånad över att de kommer så lätt, fastän jag har både talat och skrivit på engelska och spanska i så många år. Men det känns fel att använda ett främmande språk när jag nu försöker skriva något annat än en kort artikel, en bildtext, en minnesanteckning eller ett kärleksbrev. Jag låg på mage och kände hur solen brände på ryggen. Jag låg mycket obekvämt på den söndervittrade

klippan högt ovanför havet, dit små sandkorn ändå hade blåst upp och lagt sig till ro i alla skrevor. Jag låg som en krypskytt i Bosnien och andades långsamt och lugnt medan jag kände solen mot den ljusa tunna T-shirten, de blåa jeansen och den del av nacken som den vita solhatten inte täckte. Bakom mig reste sig bruna, förtorkade höjder. Om man följde dem med blicken inåt landet, så kunde man se hur de växte och blev högre och alltmer oländiga. Här ute vid kusten var de visserligen vänligare, men de var brunsvedda av solen och märkta av vinden från Medelhavet som på vintern är mycket starkare än man kan tro.

Den lilla viken nedanför mig var helt folktom. Det var en av Costa Bravas många små vikar som havet under årtusenden har karvat ut ur kusten. Några kilometer norrut låg den fransk-spanska gränsen och söderut började kustens turisthelvete, där människans snikenhet på ett par årtionden hade lyckats förstöra det landskap som generationer hade levt i utan att varken förstöra eller förändra det. På bara några få år hade den spanska medelhavskusten förändrats mer radikalt än under de föregående tusen åren. Men här uppe vid gränsen hade landskapet fortfarande kvar något av sin ursprunglighet. Här låg havet azurblått och skimrande under den klara, gyllene solen som på ett retuscherat, datorframställt vykort. Jag kunde se fritidsseglarna som kryssade mot sjöbrisen, och ett par racerbåtar ritade vita strimmor efter sig i vattnet, men i viken nedanför mig syntes inga spår efter människor – jag kände mig som en upptäcktsresande och den första som såg den. Det var en av de många vikar som man bara kunde nå från havssidan, eftersom klipporna var tvärbranta. En skicklig bergsbestigare kunde kanske forcera klippans utsprång, men vanliga turister borde nog hålla sig borta. Viken var en sådan som i turistbroschyrerna

beskrevs som en privat, vacker och oförstörd fristad mitt i turistbruset.

Jag låg lite vid sidan av den, så att jag skulle ha bra skottvinkel både ut över havet och in mot vikens smala sandremsa, som dessutom skyddades mot nyfikna blickar av utsprången i den skrovliga klippan. Om man inte kände till den lilla, vackra viken, så skulle man aldrig kunna upptäcka den under klipputsprången. Två taggiga klippblock några meter ut i vattnet dolde den gråa, fina sanden för nyfikna blickar från havet. Om man inte använde sig av en kikare och visste vad man skulle titta efter, så var platsen helt ostörd. Det var ett perfekt ställe om man ville vara ensam. Eller vara i fred tillsammans med någon.

Turturduvorna hade valt ut en bra plats åt sig, tänkte jag på danska, vilket jag ofta gjorde när jag låg ensam och väntade på en hit. Då samlade jag mig inför de hundrafels sekunder som skilde mig från succé eller fiasko, och samtidigt lät jag tankarna vandra och snurra runt i minnets labrynter, tänkte på de båda jag älskade eller erinrade mig filmer, böcker och kärleksaffärer i ett försök att låta tiden bli till ingenting. Till *nada*. Till ett icke existerande tillstånd, så att tristessen inte övergick i otålighet och hindrade mig från att vara beredd när ögonblicket, sanningens ögonblick, var inne. När skillnaden mellan succé och fiasko bara var några hundrafels av en sekund.

Jag håll ögonen på racerbåtarna. Den ena for med hög fart nedåt längs kusten, och kölvattensstrecket bakom den var rakt som en linjal, medan den andra ändrade kurs, satte ner farten och styrde in mot den lilla viken. Det var en stor och skinande vit tjugo fots motorbåt med vackra, slanka linjer. På fördäcket låg en ung kvinna, endast iklädd ett par Ray Ban-solglasögon. De klädde henne. Mannen stod vid ratten med bar överkropp och styrde, medan han kollade

vattendjupet på ekolodet. Så här nära kusten kunde det finnas förrädiska skär och klippspetsar, men den vita motorbåten gick inte så djupt, eller också kände mannen till vattnet mellan de båda klipporna – enligt mina kontakter, så var det det sista som var fallet.

Jag levde på människors omåttliga intresse för rika och berömda människors misstag. Fastän jag hade tjugo års erfarenhet av moderna människors girighet och maktbegär, så blev jag fortfarande överraskad av att så många stora män var villiga att offra karriär, äktenskap och position för sex. Och att de var så övertygade om sin egen osårbarhet, att de var beredda att ta stora risker. För att bevisa att de fortfarande var män. Visste de inte att så snart det fanns en hemlighet, så fanns det också en människa som var villig att sälja den.

Jag hade hamnat här på Costa Brava på grund av ett tips som jag hade fått för flera veckor sedan. Så var det alltid. Alla mina informatörer och kontakter, som jag hade betalt, odlat, förplägat, berömt, byggt upp och fjäskat för, bildade ett vitt förgrenat företag som höll mig underrättad om kända personers göranden och låtanden. De pekade ut ett objekt och gav mig nödvändiga upplysningar, sedan var det upp till mig att sörja för logistiken ute på fältet, att rekognoscera området och planera mitt scoop. Det hade tagit fjorton dagar att förbereda mig för det objekt som nu närmade sig kusten i dum oskuld, helt ovetande om vad som väntade. Upplysningarna hade varit mycket exakta ända ner till namnet på båten. När en ny regering träder till, sedan den gamla har njutit maktens sötma i många år, så borde den se sig om över axeln lite oftare. Särskilt om den nya regeringen är en regering som stöder sig på Gud, Kungen och Fosterlandet och håller moralens fana så högt att den har tappat all kontakt med jorden.

”Kasta inte första stenen, min vän”, sa jag halvhögt för mig själv på danska, det språk som fortfarande kändes som mitt, fastän jag i många år bara hade talat det av och till och för det mesta bara för mig själv. Engelska var för affärer, spanska för kärlek och danska för mina innersta hemliga tankar, som krävde en djup kunskap om ordens underliggande mening. När det inte är det som sägs som är det viktigaste, utan hur det sägs. Danskarna är en liten stam i den kända världens ytterkant, och språket är stammens symbol. Danskarna känner igen varandra på språket. Utlänningar talar med brytning. Riktiga danskar talar dialekt. Vi känner igen varandra på modersmålets gnälliga undertoner av falsk ironi. Vi särskiljer varandra med hjälp av språkets oöversättliga nyanser, som visar sig i en gemensam och underförstådd känsla för det inte utsagda.

Mannen styrde båten rakt mot stranden. Sedan försvann motorljudet och båten drev långsamt de sista meterna innan mannen kastade ankar och lät båten svänga upp mot strömmen. Jag lyfte den nya kameran, ett vidunder av datorstyrd teknologi. Jag visste att jag hade valt rätt när jag tog ett 400 mm teleobjektiv. Jag såg båda två tydligt i sökaren. Hon kunde väl vara i tjugoårsåldern. Hennes kropp var slät och brun och de svarta pubeshåret syntes tydligt i solen. Hon var varken för mager eller för tjock, utan välskapt. Hon påminde mig om någon, men jag kunde inte komma på vem. Sådana där perfekta kvinnokroppar vickade omkring överallt mellan St. Tropez och Marbella. De drog till sig rika, medelålders, mäktiga män som ruttet kött drar till sig flugor. Med sin till synes felfria, evigt unga skönhet fick de männen att glömma de egna kropparnas förfall. Den sorgen var ännu okänd för dessa unga kvinnor, som trodde att detta förfall aldrig skulle drabba dem. Jag tryckte mitt svettiga, men stadiga pekfinger mot

avtryckaren och lät motorn gå och tog en snabb serie bilder, innan jag zoomade och fick in en tydlig bild av kvinnan, medan mannens ansikte avtecknade sig skarpt bakom henne. Han var i slutet av de fyrtio med ett mörkt sydländskt utseende. Han hade slätrakat ansikte, tjockt svart hår och kraftiga armar och axlar, men den svällande magen under det svarta kroppshåret visade att han inte längre var i sitt livs form. Han var mycket solbränd, och i sökaren såg jag jämna vita tänder när han log mot kvinnan.

Han sa någonting och kastade ett par gummisandaler till henne, och hon log och svarade någonting medan hon klev i sandalerna. Sedan tog hon på sig dykarglasögon och snorkel och gled naken ner i vattnet. Det var gott om sjöborrar på klipporna under vattenytan, men de var tydligen vana vid sådana och, visade, med rätta, respekt för de långa vassa piggarna. Jag lät filmen köra slut och ett par gånger fångade jag kvinnans nakna bakdel just när den bröt igenom vattenytan, och innan hon sträckte ut benen och försvann ner i havet igen som en graciös delfin. Hon snorklade i stora cirklar runt den gungande båten.

Mannen lossade en liten gummibåt uppe på däck, satte den i sjön och rodde in mot stranden. Han hade röda badbyxor på sig och benen var muskulösa och välformade. Hade han inte varit tävlingssimmare en gång i tiden? Han paddlade in till strandkanten och drog upp båten på land. Sedan lade han en filt på stranden och ställde en lunchkorg på filten. En smal flaskhals stack upp ur korgen. Kvinnan simmade nästan ända in och kastade snorkeln och glasögonen till mannen som fångade upp dem. Hon ropade på honom och han dök, nästan utan plask, och crawlade med långa tag ut på djupare vatten. Kvinnan följde efter honom. Jag bytte film och tog bild efter bild av paret i vattnet. För ett ögonblick hade jag lite dåligt samvete, eller var jag bara avundsjuk? De lekte som småbarn i vattnet och

det var så vackert när vattendropparna stänkte runt deras kroppar och lyste i alla regnbågens färger. Men det var ingenting att bry sig om. Nu handlade det om sekunder av sanning. Om rent praktiska problem som bländare, slutare, fokus och skärpa. Kvinnan drog av honom badbyxorna. De flöt iväg som en röd varningsflagga. Mannen var stark och han lyfte kvinnan ovanför vattenytan och kysste henne. Motorn i spegelreflexen gick som en slagpiska, och i stället för att byta film så bytte jag kamera och tog ännu en serie bilder. Svetten trängde igenom tröjan. Jag kände hur den blöta fläcken på ryggen blev allt större. De liknade kåta hundvalpar. Han simmade in mellan benen på henne, lyfte henne till hälften ur vattnet och lät henne sedan falla baklänges så att vattnet stänkte upp som en gloria runt dem. Sedan simmade hon fram till honom, lade armarna om hans hals och hakade fast benen runt höfterna på honom. Det var en vacker bild. Full av kärlek och erotik, utan att egentligen avslöja någonting. Att man inte kunde se hur han trängde in i henne gjorde det bara mer kittlande. Jag tog också ett par filmer av det avslutande samlaget på filten uppe på stranden, men de bilderna skulle jag inte sälja. Nu handlade det inte längre om erotik utan om pornografi, och jag var ingen porrfotograf.

Efteråt låg de i solen och såg lyckliga ut. Som människor kan göra när de tror att de är helt ensamma och trygga i sin nakenhet. När de tror att de är ensamma i Edens lustgård, och glömmer ormen i form av ett knappt halvmeterlångt, mycket sofistikerat, högteknologiskt, japanskt teleobjektiv som just har fångat ögonblicket av sällhet och fryst det för all evighet, och för alla att beskåda.

Mannen gned in kvinnans kropp med solskyddskräm, och jag visste av erfarenhet att den bästa bilden, den bild som skulle öka min förmögenhet med kanske 200 000 dollar under de närmaste åren, var den minst sexuella, men ändå

den mest erotiska. Det var när ministern tog sin älskarinnas fötter i händerna och masserade dem långsamt och mycket sensuellt. Hon hade kanske fått en tagg från en sjöborre i den mjuka huden på de små välformade fötterna. Hon satt tillbakalutad mot armarna och betraktade en punkt bakom hans huvud. Hennes ansikte uttryckte lugn och tillfredsställelse, när han först tog den ena stortån i munnen och sedan kärleksfullt, som en liten unge som suger på en klubba, sög på var och en av hennes perfekta tår.

”Bingo”, sa jag och skulle just åla mig bort för att låta dem vara ensamma en stund, innan deras liv och lycka krossades för alltid, när mobiltelefonen ringde i väskan bredvid mig. Det svaga pipet kunde absolut inte ha hörts ner till stranden. Avståndet var för stort och havsbruset skulle ha kvävt ljudet, även om vinden hade burit med sig den elektroniska signalen. Men mäktiga män har blivit just mäktiga män för att de tycks ha ett sjätte sinne som talar om när det är fara å färde, när de nalkas politiska minfält. Det verkar som om de redan är medvetna om faran, de kanske känner hur någonting petar på deras aura, knuffar till deras självkänsla. Han tittade i alla fall upp i samma ögonblick som telefonen ringde och såg på mig med kysande blick som om han genast förstod att en fara hotade. Djur som dricker ur ett vattenhål ute på savannen vet att leoparden är på väg, även om de varken kan se, höra eller lukta sig till rovdjuret. Vi gjorde samma rörelse. Jag stack ner handen i väskan och letade efter mobiltelefonen på samma gång som han tog upp sin telefon ur utflyktskorgen och slog ett nummer, medan han tittade upp mot mitt gömställe. Jag kröp bort från kanten och tog fram min egen telefon. Jag borde naturligtvis ha tänkt på att han skulle ha en eller två livvakter i närheten. Nog för att han bar sig

oförsiktigt åt, men han var i alla fall vaksam och långt ifrån någon idiot.

"Hello", sa jag.

Det var en kvinnoröst i andra ändan. Hon uttalade mitt namn på danska. Lim.

"Peter Lime?" Hennes röst var klar och tydlig, ganska ung och utan någon dialekt som jag kände igen. Mobiltelefonen är en fantastisk uppfinning. Den har gjort livet betydligt lättare för sådana som jag, men den är också en förbannelse.

I Danmark uttalas mitt namn på samma sätt som lim, men jag föredrar att presentera mig med samma uttal som den lilla bittra limefrukten, och jag sätter en apostrof efter namnet när jag talar om Lime's bilder. Utomlands förklarar jag ibland att namnet inte har någonting med Orson Welles och kloakerna i Wien att göra, utan att det kommer från en plats på Jylland. Lime mellan Ebeltoft och Randers.

Redan som ung valde jag att distansera mig och ville att man skulle uttala mitt namn på engelska. Jag ville inte heta någonting som påminde om klistret Danalim. Namnet har jag bara gemensamt med den lilla prickken på kartan. Men jag kommer från en liknande plats. Den är som ett dammkorn på vårt stora jordklot, på samma sätt som jag var ett dammkorn i de storstäder jag kallade mina. I de djungler där jag oftast har jagat och nedlagt mina byten när de trodde sig vara ensamma och fullkomligt säkra. Jag älskade den anonymitet som storstäderna sveper in oss människor i – utom de berömda som jag levde av att halshugga. De kunde inte alltid stanna kvar i sina skyddande puppor, utan var ibland tvungna att gå ut, och då var jag beredd. De kanske söker sig ut för att de egentligen älskar kattens lek med råttan, för att de innerst inne är narcissister som vill få sina liv bekräftade. Deras största fruktan är kanske att inte längre vara intressanta,

och att ingen längre ligger på lur för dem därför att de redan haft sina 15 minuter i fotoblixtarnas förledande ljus. Det är som narkotika för tusentals människor på vårt mediaberusade klot.

"Vem är det?" frågade jag.

"Clara Hoffman, från säkerhetspolisen i Köpenhamn", svarade hon.

"Hur fan har ni fått tag i det här numret?" sa jag medan jag ålade mig baklänges tills jag var säker på att jag kunde resa mig, utan att synas från stranden. T-shirten var som fastklistrad på ryggen när jag började gå mot min bil, och kamerorna dunkade mot höften, när jag ökade takten.

"Det har ingen betydelse. Har ni tid ett ögonblick?"

"Nej, det har jag inte."

"Det är ganska viktigt."

"Det är det säkert, men jag har inte tid nu."

"Jag skulle vilja träffa er."

"Jag är inte i Madrid just nu", syarade jag.

Jag hade parkerat på en liten grusväg som gick över ett fält och slutade vid två klippblock. Det var bara ett par hjulspår. Herden, som hade sett när jag kom, stod fortfarande på nästan samma ställe bland fåren, som försökte hitta några grässtrån mellan de solstekta klipporna. Han hade en bredbrättad hatt som dölde ansiktet. Jag såg bara en hemrullad cigarrett som stack fram ur mungipan. Han hade en gammal ryggsäck på axeln och lutade sig pittoreskt mot sin herdestav. En stor, rufsig hund satt vid hans fötter, och en annan bevakade fåren på andra sidan flocken.

"Var är ni?" frågade den lugna, klara rösten som kom ända från Köpenhamn, om det nu var där hon befann sig.

"Jag tycker inte att ni har med det att göra."

"Det här är viktigt och det vore bra om vi kunde träffas så snart som möjligt", sa hon.

"Ring om ett par timmar", sa jag.

"Det är bättre att vi träffas. Jag ringer från Madrid."

"Ni är envis. Jag är inte i Madrid just nu", sa jag.

Men hur skulle hon kunna veta det när hon hade slagit numret till min mobil.

"Ni vill säkert hjälpa ert gamla fosterland", sa hon.

"Jag är inte skyldig Danmark någonting."

Hon skrattade och hennes skratt var lika melodiskt som hennes röst.

"Jag bor på Hotel Victoria", sa hon.

"Okej", sa jag och stängde av telefonen, innan jag långsamt sprang mot bilen. Det var en alldeles ny fyrhjulsdriven jeep som jag hade hyrt för en vecka sedan. Jag kastade kamerorna i baksätet och gasade så att gruset sprutade bakom mig. Herden vred långsamt på huvudet, som om det var en kamera monterad på ett stativ, och följde mig med blicken när jag skumpade och slirade bort från kusten. Fåren fortsatte att leta efter gräs och ogräs och bara några få av dem tryckte sig ängsligt mot varandra, när jag körde därifrån i en sky av damm. Jag insåg alldeles för sent att dammet kanske syntes nere från stranden.

Jag hade upprättat mitt högkvarter i den lilla turiststaden Llanca, fem mil söderut. Jag försökte pressa jeepen på den smala, kurviga bergsvägen, som slingrade sig som ett asfaltband utmed kusten. Värmen fick asfalten att ånga. Vi var bara i mitten av juni, men det var redan oerhört hett. Det verkade som om det skulle bli ännu en lång, het och torr sommar. Turisterna hade anlant, och det var svårt att köra om de tunga bilarna med husvagnar på släp, som redan hade börjat sin långa färd mot sydliga stränder. Jag körde som en spanjor och lät jeepen få fart utför och trampade sedan hårt på bromsen före varje hårnålskurva, och lät sedan den lilla starka bilen slira

genom kurvan och kravla sig uppför en ny stigning, där jag ibland lyckades köra om en turist eller en stinkande lastbil som spydde ut rök som virvlade runt ansiktet som en boa i den öppna bilen. Jag hade havet till vänster om mig och det var lika blått som himlen, och då och då kunde jag titta ner på en liten vit stad. Det var skönt att känna vinden i håret, och att ha resultatet av mitt jobb i väskan i baksätet. Jag längtade efter att få komma hem till Amelia och Maria Luisa, hem till min egen stad, och som vanligt var känslan av seger efter ett väl utfört jobb helt enkelt obeskrivlig. Jag behövde egentligen inte arbeta så mycket numera, men jag visste inte vad jag skulle fylla dagarna med om jag inte jobbade. När Amelia hade pressat mig, hade jag varit tvungen att erkänna att arbetet, själva jakten och nedläggandet av bytet gav mig en nästan omänsklig tillfredsställelse. Även om jag hade bott i Spanien i över tjugo år, så hade nog min danska, protestantiska bakgrund stor betydelse. Du skall tjäna ditt bröd i ditt anletes svett. Du har ingen identitet om du inte har något arbete. Danskarna frågar vad man jobbar med innan de ens har presenterat sig.

Det gick långsamt, fastän jag drev på jeepen i hårnålskurvorna. Det var mycket trafik och det tog nästan två timmar att köra de fem milen. Två gånger var det kö på grund av vägarbete. Klockan var nästan tre när jag körde in i Llanca. Staden var stängd under siestan. Turisterna var förstås ute och gick, men de bofasta satt hemma och åt lunch och tittade på teve. Mitt hotell låg nere vid hamnen och bortom den fanns en fin naturlig sandstrand. Där var det fullt av familjer som låg på den gula sanden och solade eller badade i det lugna gröna vattnet. Rösterna lät som om de hade silats genom bomull. Mjuka händer gned in en rygg med solskyddskräm. En pappa hjälpte varsamt ett litet barn med en badring. En mamma skällde på en storebror

för att han retades med sin lillasyster. En tonåring crawlade med mycket plask för att imponera på ett par tjejer med tandställningar och kroppar som kryllade av hormoner. En kyss utväxlades mellan ett par. En man vände slött blad i en bok. Ett älskande par reste sig och gick tätt sammanslingrade mot sitt hotell för att få lite eftermiddagskärlek.

Jag var törstig, svettig och hungrig. Det fanns en tid då jag skulle ha rynkat på näsan åt familjeidyllen nere på stranden – åt pappa, mamma och barn, som satt där alldeles rödbrända och bara var tillsammans. Det fanns en tid då jag skulle ha varit lite avundsjuk, även om jag aldrig skulle ha erkänt det för andra än mig själv. Men nu tog jag en familjs sorger och glädjeämnen på allvar. Jag hade själv familj. Jag hade varit känd för att både hävda och känna att det enda rätta för vargar är att leva och jaga ensamma. Men att vara ensam är inte detsamma som att isolera sig, och jag hade varit en ensamvarg som aldrig känt sig isolerad. Men nu älskade jag mitt liv med min familj och jag förstod att jag hade varit både ensam och isolerad. Det var en djup tillfredsställelse för mig att veta att någon annan behövde mig – att andra var beroende av mig, och att mina handlingar också påverkade mina närmaste. Påverkade mina närmaste och hade stor betydelse för dem. Min familj. Jag blev lycklig bara av att säga det. Och pengarna jag tjänade var inte bara för mig, utan de bidrog till två andra människors välfärd och lycka.

Jag parkerade jeepen på en sidogata intill hotellet som låg vid strandpromenaden. Innan jag hämtade nyckeln, drack jag ett stort glas apelsinjuice i baren och åt en luftig och god tortilla med små bitar av potatis och lök. Baren låg längs ena sidan av hotellet, och som så många andra spanska barer var där en smula stökigt och rörigt med en teve som gick för fullt i ett hörn, pappersskräp och fimpar

på golvet, plastlaminerade bord, en doft av olja och vitlök, ett behagligt klirr av koppar och glas och ljudet från en espressomaskin som en muzakfilt över öronen. Väggarna pryddes av ett par gamla turistaffischer som föreställde Costa Bravas sönderhackade kust och fotbollslag från Barcelona genom tiderna. På flera av dem log en ung Michael Laudrup segervisst från den tiden då han förde laget från den ena segern till den andra. Det var mest bofasta som satt där och åt lunch. Jag rökte en cigarrett och drack en dubbel espresso, medan adrenalinet sjönk undan och lugnet infann sig. Jag pratade lite fotboll med bartendern. Han hade läst i tidningen om Barcelonas misslyckande. Klubben ledde inte längre, utan låg trea. I Katalonien är det detsamma som ett misslyckande. Barcelona ska vinna serien, annars har laget misslyckats. Själv håller jag på Real Madrid, men vi pratade om det i all vänskap. Jag försökte spänna av. Efter ett scoop kändes det ungefär som efter två timmar med japanerna i karateklubben på Calle Echegaray. Jag kände mig både alert, upprymd och utmattad. Så mycket planering och så mycket förberedelser och så mycket logistik, och ändå var skillnaden mellan succé och fiasko bara några få hundra delar av en sekund. Det kunde vara fel på filmen eller på kameran. Ett mikroskopiskt sandkorn i slutaren kunde förstöra alltsammans. Jag hade kanske darrat till med handen, eller också hade jag beräknat ljuset helt fel. Offret hade kanske blivit suddigt och oigenkännligt. Det kunde gå gale på hundratals sätt.

Jag tog ett bad och packade innan jag ringde till Madrid. Den exponerade filmen låg i en låsbar kameraväska och mina kläder i en praktisk väska som gick som handbagage på flyget. Jag reser lätt och låter hotellet sköta tvätten om jag inte köper en ny T-shirt. Oscar kom vanligtvis till kontoret vid fyrtiden på eftermiddagen, medan många

andra kontor i Madrid inte öppnade förrän fem. Det där höll på att ändras. Rytmen blev mer och mer europeisk, men det var fortfarande svårt att få tag på folk under den klassiska siestatiden. Särskilt inom den offentliga sektorn. Det var timmar som skulle användas till affärsluncher, familjen eller affärer på små undangömda hotell eller i älskarinnors små intima lägenheter. Jag hade numret till Oscars nuvarande älskarinna, men det använde jag bara i nödfall. Hemma hos hustrun hittade man honom bara på söndagarna, det var så Oscar och Gloria hade inrättat sitt liv. Gloria var stor och kraftig och mycket attraktiv, men hon kunde inte längre dölja att hon började närma sig de femtio. Det verkade visserligen inte plåga Gloria, som inte bara skötte sin blomstrande advokatbyrå, utan också såg till att unga älskare bekräftade att hon fortfarande var åtråvärd. Spanjorer är ett praktiskt folk när det handlar om kärlek, och varken Oscar eller Gloria skulle ens drömma om att skiljas – och det berodde inte på att de var katoliker. Lagen tillät dem att skiljas om de ville det. Men de trivdes med varandra och deras privatliv och deras gemensamma affärer var så hoprörda, att de enda som skulle tjäna på en skilsmässa var det uppbåd av advokater som skulle dela boet.

De var både mina vänner och mina kompanjoner, och vi hade känt varandra i mer än tjugo år. Vi hade träffats under de kaotiska och hoppfulla åren efter Francos död. Oscar var en två meter lång tysk journalist som skrev i en rad småtidningar på vänsterkanten. Och Gloria var en vacker juridikstudent som betraktade sitt medlemskort i det illegala kommunistiska partiet som en av tsarens försvunna kronjuveler. Vi hade ett kort och häftigt förhållande, men alla tycktes ligga med alla på den tiden då man kallade varandra kamrat utan att rodna, och förhållandet tog slut efter en kort tid och utan bitterhet. Med Oscar och Gloria

var det en annan sak. De blev huvudlöst förälskade i varandra och hade, tvärt emot alla odds, hållit ihop, även om trohet inte varit särskilt viktigt under de senare åren. Vi hade varit unga, fattiga och revolutionära tillsammans, och vi hade blivit rika tillsammans. De var min andra familj. De hade inte fått några barn, och det var avsiktligt. Gloria hade gjort en abort i England, när det fortfarande var förbjudet i Spanien, och sedan sett sina otillåtna piller som ett svärd som hon stack i ansiktet på påven och alla andra gamla förstockade, reaktionära idiotiska män som ville bestämma över hennes liv. När hon började längta efter ett barn, var det för sent. Klockan var redan slagen. Hon kunde inte längre få några barn, men om hon var besviken så dölde hon det bra. För Oscar spelade det ingen roll. Om Gloria ville ha ett barn, så ville han gärna vara far till det barnet. Om hon inte kunde få något, så gick de utan någon större saknad tillbaka till livet som det var, och efter ett par år talade de inte längre om saken.

Jag tänkte på dem medan jag packade ner mina genomsvettiga jeans och T-shirten i kabinväskan och bytte till en ren skjorta och ett par ljusa byxor. Jag tog ett par kalla cola från minibaren. Jag hade faktiskt börjat tänka en hel del på min barndom och uppväxt på sista tiden. Jag var lycklig och nöjd med min tillvaro och kände ingen panik inför åldrandet, men det kanske är så att man oftare ser tillbaka på sitt liv, när man inser att ungdomen är förbi. När livet har passerat zenit. När det finns saker man inte längre kan göra, även om man skulle vilja. Genom att se tillbaka och försöka förstå, kan man kanske med minnets hjälp klara av åren då man långsamt glider in i ålderdomen mot en, förhoppningsvis, barmhärtig död. Jag slog Oscars direktnummer från hotellets telefon. Han svarade med en gång. När vi först träffades, kunde inte Oscar spanska, och därför talade vi engelska med varandra, och fastän han nu

talade spanska flytande, så använde vi alltid engelska när vi var på tu man hand. Det föll sig naturligt.

"Jaha, gamle gosse", sa Oscar med sin hesa, mörka röst.
"Ut med språket!"

"Det gick hem", sa jag.

"Och?"

"Det är nästan en Jacqueline", sa jag. "Så det är bara att sätta igång." "Du är en duktig och cynisk liten gosse."

"Det är en borgerlig minister."

"Annars skulle du få skäll av Amelia", sa han, och jag kunde höra på rösten att han log. Han tyckte mycket om Amelia, men han kunde inte helt smälta det faktum att jag hade gift mig och var trogen mot min hustru. Att jag hade blivit borgerlig på gamla dar. Att jag lyssnade på henne och respekterade hennes åsikter. Men det var bra för oss alla fyra.

"Jag kommer med materialet i morgon", sa jag.

"Då ska jag ha en tekniker på plats."

"Jag fixar dem själv", sa jag.

"Behöver du en advokat?"

"De är tagna på en allmän strand."

Oscar och jag nämnde sällan saker vid deras rätta namn i telefon. Spanien har en stor och mäktig säkerhetsapparat och den tar inte alltid författningsord om förbud mot telefonavlyssning riktigt på allvar. Spanien är ett europeiskt land med terrorism, och våld och blod går utanpå de mänskliga rättigheterna om frihet.

"Hur allmän?" sa han.

"Helt allmän. Det är inget privat område. Alla som har en båt kan vara där."

"Jag sätter igång maskineriet. När kommer du hem?"

"Jag byter bil och kör till Barcelona nu, och där tar jag första, bästa flyg".

"Okej. Signing off, old boy", sa han med ett belåtet tonfall som han numera har bara när han tänker på de pengar han kommer att tjäna.

"Hälsa Gloria", sa jag.

"Will do, old boy."

Jag checkade ut och gick mot jeepen med kabinväskan i ena handen, och på axeln hade jag kameraväskan med de negativ som skulle öka på mitt och Oscars bankkonton med många, många tusen dollar.

En ny, svart Mercedes stannade snett framför min jeep. Två män klev ur bilen och ställde sig med armarna i kors. Den ene av dem skulle jag nog klara av. Han var liten och tjock och hans ansikte var brett och kraftigt under den skalliga hjässan. Han såg inte ut att vara i bästa form. Han såg ut som det han förmodligen var: en dyr PR-kille som var anställd för att kratsa obehagliga kastanjer ur elden åt sin herre och mästare. Men den andre var omkring trettio och hade muskulösa överarmar under jackan och ett självsäkert leende nedanför de svarta solglasögonen. Men han var nog inte särskilt uthållig. Han såg ut som en bodybuilder, och inte som någon slagskämpe. Musklerna var välpumpade men saknade den seniga uthållighet som de fick där jag tränade. Trots värmen var båda klädda i kostym, men dessa var välsittande och lätta och av tunn bomull, så männen såg inte ut att svettas. Herden hade skvallrat. Herden kunde både läsa och skriva. I alla fall siffrorna och bokstäverna på nummerskylten på hyrbilen från Avis.

"Oyes, *hijo de puta*", sa gorillan. Han rätade på sig och lät händerna glida längs kroppen. Han verkade avspänd, men jag såg tecknen. Den lilla sidogatan var folktom. Från huvudgatan hördes ljud från trafiken som nu började komma igång, och jag hörde de metalliska ljuden från galler som drogs bort framför butikerna.

"Son till en hora kan du vara själv", sa jag.

Han tog ett steg framåt och spärrade vägen till jeepens dörr.

"Du står i vägen för mig", sa jag.

"Ge mig den!" sa han och pekade på kameraväskan.

"Det är privat egendom."

"Inte filmerna. Du får tillbaka kamerorna. Ge mig väskan!"

Jag ställde ner kabinväskan på gatan. Jag kände att jag var svettig under armarna och att hjärtat slog lite för fort. Ljuden från huvudgatan försvagades omärkligt som om de filtrerades bort, medan hela min uppmärksamhet riktades mot mannen framför mig. Han var inte så lugn som han låtsades. Han hade ett slags oro i blicken och svettpärlor på överläppen. Jag knuffade kameraväskan längre upp på axeln och väntade och hoppades att någon skulle dyka upp på den lilla gatan och hindra honom från att bli våldsam, men han tog ännu ett steg framåt och gjorde misstaget att sträcka fram handen som för att slita ifrån mig väskan. Jag grep tag i hans hand, tog ett litet steg bakåt för att använda mig av hans lilla rörelse framåt, hittade hans lillfinger och vred om det samtidigt som jag drog hans arm runt och uppåt. Han flämtade till av förvåning, men ljudet fastnade i strupen på honom när jag knäade till honom i skrevet, samtidigt som jag fortfarande drog i hans axel. Jag hörde hur det knakade i leden. Han stönade tungt och sjönk ihop framför mig, förlamad av smärta och chock.

Jag lyfte upp kabinväskan. Den lille fete chauffören gick bort från Mercedesen och gjorde en avvärande gest med händerna. Allt hade gått så snabbt att jag tvivlade på att han hade sett vad som hänt. Hans kompis låg på knä och spydde av smärta. Hans lillfinger skulle svullna och han skulle ha ont i skrevet i flera dagar.

”No”, sa den lille fete bara och steg demonstrativt åt sidan. Jag gick förbi honom, kastade in mina väskor i bilen och körde därifrån. Händerna darrade lite av chocken och skjortan var genomblöt på ryggen. En turistfamilj med ett par halvstora barn kom just om hörnet och de stirrade efter mig. Fadern drog beskyddande de två minderåriga barnen till sig. Kvinnan slog händerna för ansiktet. Det här fick deras semester att kännas mindre trygg och säker, men det kunde inte hjälpas.

Jag körde långsamt och försiktigt till uthyrningsfirmans kontor. Det var inte bara värmen som gjorde att det flimrade för ögonen. Jag tog några djupa andetag för att få andningen under kontroll.

Hos Avis bytte jag ut jeepen mot en täckt, snabb Audi, och jag kände mig lite lugnare när jag hade svängt upp på motorvägen och ökat farten. Men jag tittade hela tiden i backspeglarna för att kontrollera att ingen polisbil eller Mercedes var efter mig. Riktigt lugn kände jag mig inte förrän jag satt på flygplanet till Madrid. Jag stack en CD med Grateful Dead i min Discman och lutade mig tillbaka i sätet. Flygplanet var bara halvfullt. Jag såg hur Medelhavet försvann under mig när vi långsamt svängde runt och satte kurs mot Spaniens stora tomta inland, medan den välkända, dödligt upphetsande längtan efter en drink ansatte mig.

Jag tänkte på Amelia och Maria Luisa och bad flygvärdinnan om en cola, medan flygplanet tog mig hem till Madrid.

2

LYCKLIGTVIS STOD INGEN MOTTAGNINGSKOMMITTÉ på Barajas, och flygplatsen var lika rörig som vanligt. Jag fick i alla fall tag på en taxi som körde mig in till Madrid. Staden låg insvept i en blåviolett kapp av skymning och smog, som de senaste dagarnas värmebölja hade lagt över stenhögen uppe på den kastilianska högslätten. Madrid hade av och till varit mitt hem under ett kvarts sekel, och sedan jag hade gift mig för åtta år sedan, hade jag inga planer på att någonsin flytta därifrån. Jag var inte längre nomad utan bofast. Jag hade alltid sett mig själv som en evig vandrare med rastlösa fötter, som bodde där jag hängde upp hatten, men nu var jag knuten till en jordplätt, precis som en bonde. Jag hade slagit ner mina bopålar och det trivdes jag så bra med att jag ibland fruktade för nemesis. Inte i form av våld eller olycka – det kunde jag inte riktigt föreställa mig – utan att den gamla rastlösheten och oron i benen skulle komma tillbaka med full kraft och slita bort mig från den enda platsen i världen där jag kände mig trygg och lycklig.

En sportkanal på mellanvägen malde hela vägen in mot centrum i den täta, hätska och tutande kvällstrafiken. Taxichauffören kände som jag. Han iddes inte prata. Det var en liten tunn marockan som förmodligen saknade både arbets- och uppehållstillstånd, men som hade korsat det smala sundet vid Gibraltar för att söka lyckan i det rika, men ändå så krisdrabbade EU. Madrids förstäder hör till de fulaste i världen. De är rent sovjetiska i sin fulhet. De växer ut från centrum i stora, svarta längor, och det är svårt att

föreställa sig att de omger ett levande centrum, som jag alltid är glad att komma hem till.

Jag kände mig lite tom och lite deprimerad som jag brukade efter ett jobb. Det var inte så farligt, men det kändes lite bluesaktigt. Någonting var över och förbi, och vetskapen om att sekunden aldrig skulle komma tillbaka, fick det att kännas som om jag hade tagit ett steg närmare döden. Trafiken tätnade ännu mer när vi kom in i centrum och var på väg från posten på Plaza Cebeles och upp mot Plaza Santa Ana. Några hundra meter från plazan satt vi helt fast, så jag betalade och gick uppför Paseo de Prado, medan bilarna stod stilla och stank och tutade, och bara de små skotrarna kunde slingra sig fram i de båda filerna som var fulla av stillastående bilar. På skotrarna satt unga män med sina flickvänner bakpå. Flickorna höll övermodigt i sig med bara en hand och satt elegant med de slanka benen ihop, som om de red i damsadel. Madrid är en rik och elegant stad, samtidigt som den är grym och svår, men de unga madridborna var elegantare än ungdomarna i både Rom och Paris. Fast jag var ju lokalpatriot. I nattens hetta får de flesta storstäder ett aggressivt tonfall som vibrerar mot asfalten, kastas vidare mellan husraderna och påverkar invånarna. Madrid var ett nattdjur. En storstad som under de varma somrarna aldrig verkade sova, alltid var i rörelse. En rörelse som påminde om nomadens. Den fanns där för sin egen skull. Resan hade inget mål.

Plaza Santa Ana var centrum i min *barrio*. Min plats på jorden. Som ung hade jag hamnat där närmast av en tillfällighet, och sedan dess hade jag bott på många ställen i närheten. På den ena långsidan av den rektangulära öppna platsen låg Teatro Real och på den andra det stora vita Hotel Victoria. Längs kortsidorna låg höga, gamla bostadshus med kaféer och restauranger i gatuplanet. Svala träd gav skugga under heta sommardagar. I det

mjukt violetta kvällsmörkret lekte barnen på den vita stengläggningen mitt på torget, medan deras mammor och pappor satt på bänkarna och pratade, samtidigt som de höll ett öga på barnen, som i sina blå skoluniformer kastade sig ut i friheten innan det var dags att äta den sena middagen. Varje gång jag kom hem från någon av mina resor, tyckte jag om att ställa mig ett ögonblick med ryggen mot teatern och titta ut över torget med Cervezeria Alemana som en fixpunkt till vänster om mig. Jag kände mig nästan som huvudpersonen i en gammal film som visar tidens gång genom att låta vita almanacksblad med stora svarta siffror flyga bort med vinden. Tidens verkliga gång. Här kunde jag låta almanacksbladen fara baklänges och skala bort år efter år av min tid med plazan. Se de små skillnaderna i hårlängd, i snittet på kläderna, på bilarnas märken och modeller, på det stigande välståndet, på kvinnornas sminkning och också på barnens lekar. Men i huvudsak var bilden densamma. Klangen från rösterna, bilarnas surr och brölet från motorcyklarna, barnen som lekte tafatt och hoppade rep, mödrar och mormödrar som pratade tyst om barn och kärlek, män som med höga röster och insvepta i cigarrettrök diskuterade fotboll och tjurfäktning. Det var som det alltid hade varit. Lukten av bensin och vitlök från kaféerna och restaurangerna. Och så här ville jag att det alltid skulle vara även om Madrid, som naturligtvis påverkades av den europeiska sammansmältningen och direktiven från Bryssel, sakta med säkert förändrades och blev mindre sig själv och mer som de andra.

Jag tittade efter Maria Luisa och min hustru. Det nya den här sommaren var häftiga inliners som satt på barnens fötter och fick dem att verka alldeles för långa. För ett par år sedan hade det varit skateboards. Varje år kom det någon ny leksak, men de gamla lekarna som att hoppa hopprep och leka tafatt, som jag kände igen från min egen

barndom, lektes också av varje ny generation i Madrids ljumma kvällar.

Jag fick först syn på min dotter och blev som vanligt varm i hela kroppen. Hon hade också fått inliners, men hon hade tydligen tagit dem av sig. Hon hoppade i stället långrep med en sjuårings hela allvarliga koncentration, medan hennes båda kamrater svängde repet snabbare och snabbare. Med sitt svarta hår och sin olivfårgade hud liknade hon mest sin mor, men hon hade fått mina blåa ögon och mina långa armar och ben. Hon hade ett fint, runt ansikte med en mun som hade lätt för att skratta. Repet träffade henne på foten och jag såg ilskan i hennes ansikte, men hon kunde spelets regler och tog tag i repet så att hennes kompis kunde hoppa. De var klädda i sina skoluniformer och de hade hårband och hårspännen. Och fastän det var omöjligt, så tyckte jag mig höra Maria Luisas stämma över alla andra högljudda barnröster. Hon var vårt lilla underverk. Förlossningen hade varit svår. Amelia var 36 när hon föddes, och läkarna sa att hon nog inte skulle kunna få fler barn. Men Amelia hade inte räknat med att få några barn alls. Hon ville inte ha några med sin förste man. Hon talade inte så mycket om honom, men hon hade ångrat sig redan en månad efter bröllopet. Han förändrades och ville bestämma allt. Han var otroligt gammaldags i en tid då Spanien plötsligt exploderade efter diktatorns död. Hon lämnade honom efter tre år, och när den nya skilsmässolagen gick igenom, så skilde hon sig. Åren gick och när vi träffades var det inte lika lätt. Vi hade blivit äldre och det var svårare än vad vi hade trott att avla ett barn. Det dröjde ett år innan det äntligen lyckades, men fler barn kunde det inte bli. Vi var alltså gamla och pjoskiga föräldrar. Men hittills har inget barn dött av att skämmas bort.